

Dal a zárdakertről

A zárdakertben lesben áll a szél,
szemében kamasz-vágy lobog.
A kerti utak puha szőnyegén,
sétálgatnak a sororok.

Elrejtezik és vár híven a szél,
vadász nem fürkész éberebben...
— hát nem jön ő? A legszebb soror,
kit reggel láttam itt a kertben?

II.

A templomban im gyertyát gyújtanak,
fohászkodik az öreg orgona.
Ki jár a kertben? Gyöngyöket fakaszt
friss harmatot a lábnyoma.
Ő az, ez ő, a szép leányka,
kezében most sincs olvasó.
Jár kél magában és oly nyugtalan,
mint tengeren a gazdátlan hajó.

Vállát átfogja most a szél, puhán,
sűg valamit, (a kert beleremeg)
s hová a fény, a gyertyafény nem ér,
odaviszi a karcsú gyermeket.

Míg miserere döngve-döng amott,
itt bársonybolyhú félhomály
hullik a gyepre s jaj, mi szókat
suttog, lobbant a száj!
Megperzselődnek, mind elégnek
ma itt a csintalan füvek,
titokban ők is símogatják,
becézgetik a kis szüzet.

III.

Igy telt el sok szép nyári est ott,
ám egyszer elmaradt a szél,
a sororocska nem bánta nagyon,
s mivel az esti kertben félt,
az ifjú káplánt invitálta meg,
ki nem volt biz a legbutább,
jószívevel bújta szent hűgával ő
a zárdakert sok bársonyos zugát.
Az útjaiknak nagy jele maradt,
világgra jönnek sírva ily »jelek«.

A jámbor népség mind gyanúba vette
a templomfalra festett szenteket,
és mert János volt a szent fiak közt
a legmegejtőbb férfiú,
az apa, ő lett! Bizonyítani
a véttségét, volt elég tanú!
A pap, lapult, nem járt a kertbe.
De járt a hír: — »egy sororunk beteg«.
Pedig pedig, isten a mondhatója,
nem volt még soha egészségesebb!

IV.

Szent János közben évről évre nézte
a jámbor apácák hadát
és jót mosolygott midőn a káplán úr
a »rossz világról« prédikált.
Egyszer futotta el csak a harag,
a templom fakuló falán,
mikor elébe állt
a csöppnyi lurkó;
— nem játszol velem apukám?
Ha szent ajkára
a piktör nem ír
örökös csendet, mond ott tán olyat,
két álló hétig nem győzik locsolni
az ájuldozó szent sororokat!

Klauzál tér

Teremtuccse! Oly csuda rendetlenséget
alig látott még a szemem,
mint amilyen ma fogadott azon a téren,
hol Kossuth áll!
Eljöttek az utak orvosai
rozsdás kátlanaikkal,
most főzik a szurkot, fűtik az utcát.
Alkotó rendetlenség, ó, mint szeretlek!
Legszívesebben odaállnék, hol
veszekedetten csattog a fejtógép,
szedi az út sebeit.
Hol komoly arcú, övig mezítlen férfiak hátán
csordul a munka adója,
a sós veríték.
Itt, útjavítók, mellettük magosan járó kőművesek,
kamaszos-hetyke állványaikon
fürdetik tudásuk teremtő vizében a régít,
hogy szebb legyen valóban a város,
és Szeged népe lehessen végre büszkesége
már a Hazának!
Mert büszkeséget és becsülést,

nem cifra szavakkal aggat az ember arra,
mit szíve szeret! Dolgozik érte új idők új ütemére,
rakja jövője talpköveit.

Nemrég még mondhatatlant üzve vágytam
örökkön élni,
itt látom, itt, hol loccsan a malter, forr a szurok,
hogy a kétkezi munka sohse hal meg!
A tettek megőrzik mind a Mestereket,
járhat a Csúcsokon eljövő új rajok ezre,
történelmünk hű szava őrzi
a névtelen kőművesek, kövezők hadait!

Gyönyörű városom, páratlan gyöngyszeme te, a Tiszának!
Te láttad lehajtott fővel járni a szomorú költőt, Juhász Gyulát.
Meglátott téged József Attila, ki első harcait vívta, s nemcsak
magáért a múlt uraival! Otthona lettél, fiadnak mondtad Radnótit,
kinek oly korán kellett halni, hogy felvirradjon szép
jelened!

Mind láttak ők, kik elégték a harcban. És szépnek láttak!
Szerelmes városom, idegeneknek nem ily gyönyörű
megifjulásod, mint minékünk.

Akarom! Ámuljanak el mind kik messziről jöttek,
légy még gyönyörűbb,
öltöztessen a munkánk, hogy elhagyván téged,
fájjon a szív: — mért nem lakom itt! —
Mint öleléseedtől mámoros szerető, úgy nézlek,
nézem, miként dicsőít kérges tenyerek,
bronz karok nyers ereje.

S tudom! Ha egy hajnalon megelevenedne
szobra Kossuthnak, feléjük fordítván
napragyogású szemét, a kőművesekre, útjavítókra,
szólana ismét harsány szavakkal:
Szegednek népe, dolgoz ifjú nép,
te vagy népemnek legszebb büszkesége!

JUHÁSZ RÓBERT

A Berettyón

I.

A mélyben lent, a part alatt,
mint víz alatt a kis halak,
vagy idefent az úttörők,
a Berettyó vigan szalaadt.

Belefutottam: átölelt,
— a nap sugara rámlövelt, —
nem úsztam, hagytam hadd vigyen,
rég éreztem ily örömet.

Mint fentebb a fürdő lovak,
prüszköltem én is nagyokat;
nyerítettem is, úgy lehet,
s nyeltem a zöldes habokat.

Aztán leálltam új csudát
lesni, mert most kap új ruhát
az új híd; s mily büszkén hordja!
mint kis kölyök ködmönt, subát.